

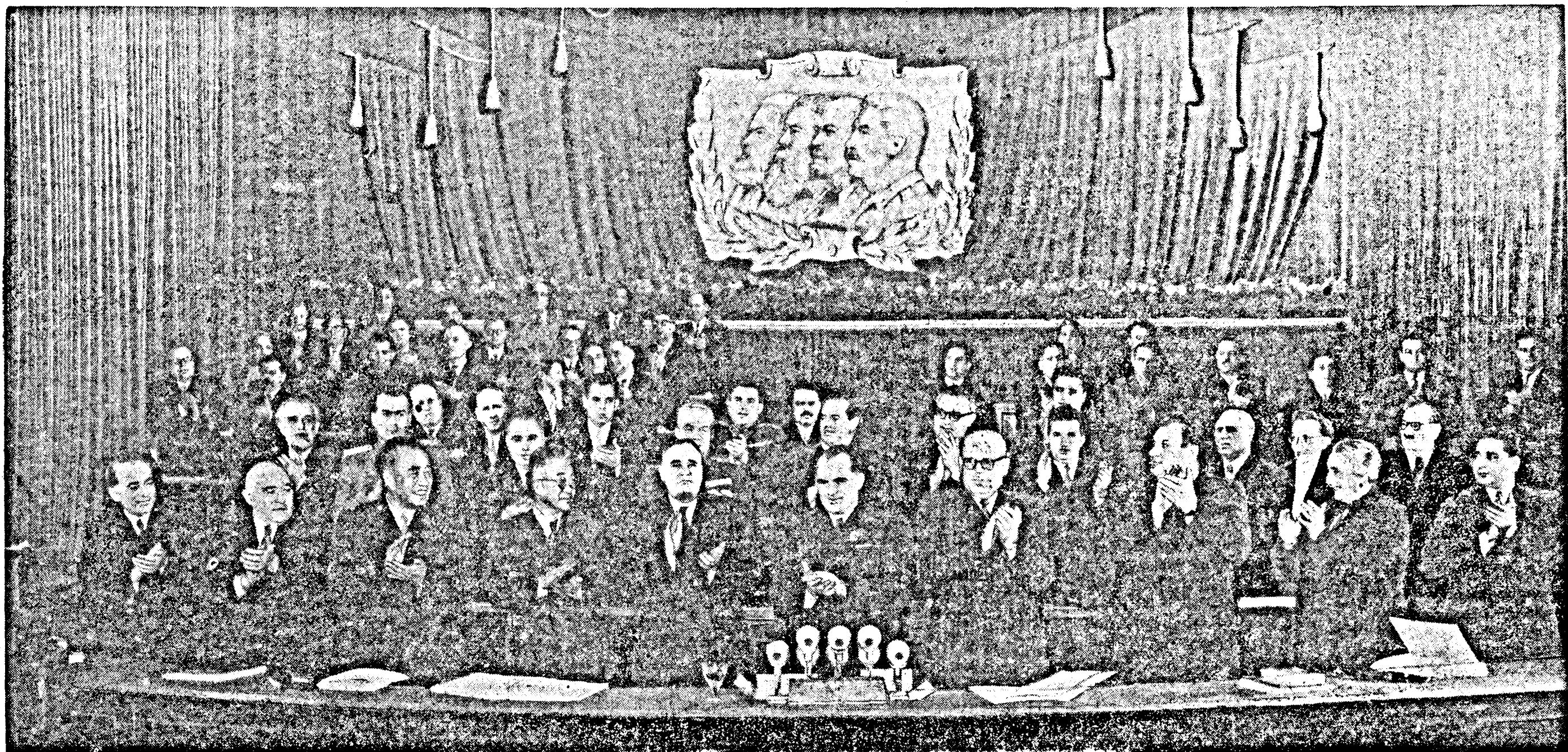

VILAG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

XI. évfolyam,
3372. szám
—
8 oldal,
20 bani
—
1955,
december 26,
hétfő.

Éljen a Román Munkáspárt
II. kongresszusa!

A Román Munkáspárt II. kongresszusának munkálatai

A december 24-iki délutáni gyűlés

December 24-én, délután 17 órakor a Román Munkáspárt II. kongresszusa folytatta munkálatait. Az ülés Emil Bodnár elvtárs elnökletével nyílt meg.

A résztvevők helyükről felállva lelkes tapsal köszöntik Csu De elvtársat, a hős Kínai Kommunista Párt küldöttségének vezetőjét, a Kínai Kommunista Párt Központi Bizottsága titkárságának titkárát, a Kínai Népköztársaság alelnökét, a Kínai NK védelmi tanácsának alelnökét, a Kínai NK marsallját.

Csu De elvtárs üdvözlő szavait élénk, ismétlődő tapsal fogadják. A kongresszus küldöttei kifejezik a nagy kínai nép iránti testvéri szeretetüket.

Azután folytatódik a Román Munkáspárt Központi Vezetőségének tevékenységéről szóló jelentés és a Központi Revíziós Bizottság jelentésének megvitatása.

Hosszantartó tapsal fogadják Gheorghe Apostol elvtárs felszólalását.

Gheorghe Apostol elvtárs, miután hangsúlyozta a szakszervezeteknek a szocializmus építéséért és a dolgozók életszínvonalának emeléséért vívott harcban végzett tevékenységének jelentőségét, rámutatott azokra a kimagasló sikerekre, amelyeket a szakszervezetek a párt irányításával elértek. A szakszervezetek által szervezett és irányított szocialista verseny széles tömegmozgalommá vált; amelynek tüzeiben ezer és ezer új tehetséges káder-emelkedik ki, a termelés élenjárói.

A felszólaló részletesen beszélt azokról a feladatokról, amelyek a szakszervezetekre hárulnak a második öt éves terv megvalósításáért vívott küzdelemben. A szakszervezeteknek a termelési tevékenység szüntelen növekedésére és az önköltségi ár csökkentésére kell összpontosítaniuk figyelmüket és nagyobb gondot kell fordítaniuk az előrehaladott munkamódszerek elterjesztésére, a felszerelés és a termelési munka-

terület teljes kihasználására. A párt, a szakszervezeti és az állami szervek egyik legsürgősebb és legfontosabb feladata a szocialista versenyt sok helyen gátló formalizmus és a bürokratizmus megszüntetése, következetes tevékenység-kifejtése a szocialista verseny konkrét és élénk vezetése érdekében.

A továbbiakban a felszólaló foglalkozott a szakszervezeteknek a dolgozók életfeltételeinek megjavításáról való gondoskodás, a kollektív szerződések előírásainak teljesítése, a munkások és mesterek műszaki felkészültségének növelése, a munkások, a technikusok és mérnökök közötti együttműködés, a munkanormák megállapításánál fennálló jogviták megoldása kérdéseivel. Magasabb színvonalra kell emelni a szakszervezeteknek a dolgozók tömegeiben végzett kulturális nevelőmunkáját.

Hangsúlyozta, hogy a szakszervezetek ereje a párt által vezetett, s ezért a párt szervezeteinek elsőrendű kötelességük megjavítani a szakszervezetek irányításában végzett politikai munkájukat.

Cotoj Ion elvtárs, a Hunyad-tartományi párt-szervezet küldötte kiemelte a tartományban — az öt éves terv éveiben — létrejött jelentős megvalósításokat, új erőteljes üzemek és aggregátok üzembehelyezését, a szénipar fejlődésével és korszerűsítésével.

Momuleț Aritina elvtársnő, a Craiova-tartományi párt-szervezet küldötte a pártban a nők sorában végzett politikai munkájának egyes kérdéseire mutatott rá. A felszólaló több jelentős megvalósításról beszélt, amelyeket Craiova tartományban elértek a nők a pártmunkában és a közösségi tevékenységbe való bevonásában. Birálta az e téren még mutatkozó hibákat és hangsúlyozta az eredményes tapasztalatok népszerűsítésének és használatának fontosságát a párt Központi Vezetősége jelentésében feltüntetett nagy feladatok megvalósítása érdekében.

Spaza Colci elvtárs, a Temesvár-tartományi párt-szervezet küldötte beszélt a kollektív gazdaság megvalósításáról, amelynek tagja és arról a testvéri egyetértésben folyó, új életéről, amelyet a szerb és román dolgozó parasztok élnek napjainkban.

Lazar Cornel elvtárs, a Bukarest-városi párt-szervezet küldötte, az „Augustus 23” üzemek munkaközösségének a tervfeladatok teljesítésében és az üzem kommunizmi gazdasági ismereteinek bővítésében elért megvalósításairól foglalkozott. A felszólaló bírálta a termelés aprólékos profilálásának és terjesztésének jogvitakosságait.

Fulger Cornel elvtárs, az IMSZ Központi Bizottságának első titkára, a Bacau-tartományi párt-szervezet küldötte azokról a sikerekről beszélt, amelyeket a Ifjúsági Szövetség valósított meg az RMP Központi Vezetősége Politikai Igazgatója határozatának megjelenése után, és az IMSZ-szervezeteknek a párt-szervezetek általi konkrét irányító munka megvalósulása eredményeként.

A felszólaló ugyanakkor rámutatott: egyes IMSZ-szervezetek tevékenységében megnyilvánuló jogvitakosságok egyik fő oka abban áll, hogy egyes IMSZ-szervek és szervezetek lebecsülik az ifjak kommunista neveléséről folyó munkát. Hangsúlyozta az IMSZ-szervezetek és az egész ifjúság felelősségét a párt által megjelölt gazdasági feladatok teljesítéséért folyó harcban és kifejezte az ifjúság sorában agyazendő munka tartalmának és e munka módszereinek megjavításának szükségességét.

Az ülésen Emil Bodnár elvtárs felolvasta Vietnam Munkáspártja Központi Bizottságának és a Tuniszi Kommunista Párt Központi Bizottságának a Kongresszushoz intézett üdvözlő táviratát. A jelenlévők élénk tapsal fogadták az üdvözléseket.

Az ülés 21 órakor befejeződött. A következő ülést vasárnap, december 25-én, 9 órakor tartották.

Jelentés a párt II. kongresszusán az RMP Központi Vezetőségének tevékenységéről

Előterjesztette Gheorghe Gheorghiu-Dej elvtárs, az RMP Központi Vezetőségének első titkára

(Folytatás lapunk tegnapi számából.)

Az 1945–1947 közötti időben a kapitalista petroleumtrösztök mindenféle rémképeket festettek a romániai kőolajtermelés „végzetes hanyatlásáról” és kőolajtartalmának „kipadásáról”. Ugyanakkor ők maguk barbár módon szipolyozták kőolajtelepeinket, kimerítették a felnyomó gázrétegeket, és mindinkább csökkentették a kőolajkutatásokat s mindezt azzal a céllal, hogy szabályozzák kőolajiparunk fejlődését a felszabadulás utáni új körülmények között.

Ilyen körülmények között jött létre a Sovrompetrol, a hazai kőolajkutatás, kitermelés és kőolajfeldolgozás fejlesztésére alakult szovjet-román vegyesvállalat.

A Szovjetunió ehhez a vállalathoz való hozzájárulásával hatalmas segítséget adott ahhoz, hogy helyreállítsuk és fejlesszük kőolajiparunkat. Újra üzembehelyeztük a fúrótoronyokat, kijavítottuk és korszerűsítettük a kőolajfinomítókat, új fúrótelepeket, finomítókat és kőolajvezetéseket építettünk és ezzel párhuzamosan fontos kutatásokat végeztünk új kőolajvidékek felkutatására Munténiában, Moldovában, Olteniában és Erdélyben.

Rendkívül nagy jelentőségű dolog, hogy öt éves tervünk befejezésekor sokkal nagyobb geológiai nyersanyag-tartalékokkal rendelkezünk, mint amilyenekről 1950-ben tudtunk. A termelés figyelemreméltó fejlődésével egyidejűleg tehát szüntelenül növekedtek tartalékaink is. Korszerű felszerelések és beren-

dezések használatával új technológiai eljárásokat honosítottunk meg mind a kitermelésnél, mind a nyersolaj feldolgozásánál.

A szovjet mérnökök és technikusok állandó szakzszerű segítsége, valamint a román kőolajipari munkások, mérnökök és technikusok lelkes és szorgalmas munkájának köszönhető, hogy kőolajiparunk rövid néhány esztendő alatt nagy sikereket ért el. A kőolajtermelés öt éves tervét túlteljesítettük. 1955-ben 10 millió 575 000 tonna nyersolajat termeltünk, csaknem 600 000 tonnával többet öt éves tervünk előírászatánál és majdnem 2 millió tonnával többet a burzsoá-földesuri rendszer alatt elért legnagyobb évi termelésnél. Az egész nyersolajtermelést hazánkban dolgozzuk fel. (Taps).

A szovjet műszaki leírások tanulmányozása és a szovjet kőolajipari szakemberekkel tartott tapasztalatcserék révén, kőolajipari kérdéseink nagymértékben gyarapították ismereteinket.

A kőolajtermelés évi növekedésének átlagos üteme a tőkés-földesuri Románia kőolajtermelésében elért legnagyobb évi ütemnövekedésnek kétszeresére növekedett.

A Sovrompetrol társaság tevékenysége idején a kőolajiparban elért sikerek és hazánk e fő iparágának fejlődése és megerősödése folytán, továbbá annak eredményeként, hogy kádereink fejlődtek, és ma már jobban értik a gazdasági vállalatok vezetéséhez és szervezéséhez, a Szovjetunió kormánya és az RMP kormánya megállapodtak

abban, hogy a Román Népköztársaság megváltja a Sovrompetrol társaságban lévő szovjet részesedést.

A Szovjetunió ezzel ismét hatalmas segítséget ad országunk gazdaságának fejlesztéséhez; miután hozzásegített ahhoz, hogy helyreállítsuk a mai termelési és műszaki színvonalára emeljük kőolajiparunkat, most a Román Népköztársaság számára rendkívül előnyös feltételek mellett átadja nekünk részesedését.

Népünk nevében hálánkat és forró köszönetünket fejezzük ki az SzKP Központi Bizottságának és a szovjet kormánynak ezért a testvéri cselekedetért. Országunk minden dolgozója nagy örömmel fogadta ezt a megállapodást. Dolgozónk szilárd elhatározása, hogy a jövő-

ben is biztosítják kőolajiparunk tovább fejlődését. (Hosszantartó taps).

Míg a kapitalista világban a gazdaságilag elmaradott országok termelésének fejlesztése mindinkább a nemzetközi nagytőke rabságába hajtja a nemzetgazdaságot, s a dolgozók egyre fokozódó kiszármányozásához vezet ezekben az országokban, addig a Román Népköztársaság a Szovjetunió testvéri segítségével fejleszti népgazdaságát, az ország természeti kincseit pedig teljes egészében a dolgozók javára használják fel.

Az RMP Központi Vezetőségének 1950 október 26-i plenáris ülése — a nagy Leninnek a villamosítás szepére vonatkozó tanítását követve

(Folytatás a 2-ik oldalon).

Jelentés a párt II. kongresszusán az RMP Központi Vezetőségének tevékenységéről

(Folytatás a 2-ik oldalról)

A munkatermelékenység kérdéseivel nem foglalkoztak állandóan sem a minisztériumok, sem a vállalati vezetők, sem a szakszervezetek, sem pedig a pártszervezetek.

Nagyszámú elmunkásunk van minden iparágban. Ma már nincs olyan vállalat, amelynek ne lennének elmunkásai. Dolgozó népünknek büszkeségei és egyidejűleg arra mozgósítják a vállalatok legfelkészültebb munkásait, mérnökeit és technikusait, hogy dolgozzanak ki konkrét szervezési intézkedéseket a fejlett munkamódszerek általánosítására?

Kétségtelen, hogy a fejlett munka- és szervezési módszerek bátor bevezetése — a vállalat nagyságának és termelési sajátosságának megfelelően — nagy előnyökkel jár majd mind az állam, mind az illető iparvállalat munkaközössége számára. Ebbe a munkába be kell vonni a szervezésben legtapasztaltabb, nagy gyakorlati és műszaki-gazdasági ismeretekkel rendelkező kádereket.

A szocialista ipar munkatermelékenységének csunán 1 százalékos növekedése csaknem 450 millió lej értékű többlettermelést jelentene évenként.

Ismeretes a munka műszaki normázásának nagy fontossága a munkatermelékenység növelése szempontjából. J. V. Sztálin hangsúlyozta, hogy a műszaki normák nagy szabályozó és szervező erejük van a termelésben, a hogy műszaki normák nélkül nem lehet tervszerűsíteni a gazdaságot. A munka műszaki normázását azonban, mindeztideig még nem szervezték meg kielégítően.

A feladatosság ezért a vállalatvezetőségek, a szakszervezeti bizottságok és pártszervezetek, elsősorban pedig a főigazgatóságok, a minisztériumok és az állami tervbizottságokra hárul, amelyek nem gondoskodnak arról, hogy tudományos alapokra helyezték a műszaki normázást, a normák serkentő hatásának fokozása, a termelési növekedése és az önköltség csökkentése érdekében.

Legtöbb esetben becslés alapján megállapított statisztikai normákat alkalmaznak. A normák megállapítása gyakran a normázás olyan "elintézésére" szorítkozik, hogy feltételezzük egy bizonyos átlag keresetet hozzanak ki, függetlenül a munkatermelékenység növelésének százaléktól. Ilyenformán teljesen természetellenes normatűszármányásokat érnek el, anélkül, hogy a munka tényleges termelési növekedésének mértékében fokozódna. Az államvasutak ipari részlegében például 1955 második negyedében 9,6 százalékkal alacsonyabb volt a munkatermelékenység, mint 1954 utolsó negyedében; a normatűszármányos mutatószáma ugyanakkor 193 százalékkal volt. 1955 harmadik negyedében 5,2 százalékkal alacsonyabb volt a munkatermelékenység, mint 1954 utolsó negyedében, a normatűszármányos átlagos mutatószáma pedig 188 százalékkal volt. Az élelmiszeriparban a munkatermelékenység 1955 harmadik negyedében 7,2 százalékkal csökkent, 1955 második negyedéhez viszonyítva, a normatűszármányos átlagos mutatószáma viszont 133 százalékról 139 százalékra emelkedett.

Ezek sajnos, nem elszigetelt jelenségek. Ez a javadalmazás szocialis-

ta elvének és az állami terv mutatószámainak súlyos megszegése.

A műszaki normákat vállalatunk jelenlegi műszaki felszerelési színvonalának és a munkástörvények termelési tapasztalatainak megfelelően, tudományosan kell megállapítani, mégpedig úgy, hogy a normák a vállalatok műszaki haladásának mértékében folyamatosan fejlődjenek. Az ilyen norma serkenti majd a munkásoknak a termékmennyiség növelésére irányuló kezdeményezését és erőfeszítését, mégpedig a munkatermelékenység fokozása alapján, ami az életszínvonal emelkedésének egyetemes útja.

A műszaki normák bevezetésével, a munkatermelékenység növelésével, valamint az adminisztratív apparátus munkájának megújításával munkaerőmegtakarítást kell elérnünk, hogy fedezni tudjuk az akut munkaerő hiánnyal küzdő iparágak szükségleteit. Ha megvalósítottuk volna a munka termelési növelését, már egyedül ez, körülbelül 130.000 munkást szabadított volna fel a szükségletek kielégítésére.

A munkatermelékenységet gyors ütemben lehet és kell is növelni, mégpedig a fejlett munkamódszerek általánosításával, a berendezés tökéletes kihasználásával, a munkaló teljes kihasználásával, az elavult technológiát folyamatok helyettesítésével és az új technika merész bevezetésével.

A munkatermelékenység gyors ütemű fokozása, valamint a normák és a bérrendszer ösztönző jellegének kidomborítása érdekében szükséges, hogy a minisztériumok mellett egy külön szervet — munka- és bérkérdésekkel foglalkozó bizottságot létesítsenek.

Iparunk az önköltség csökkentésének óriási tartalékaival rendelkezik. Első öt éves tervünk folyamán az elektrotechnikai iparban 29 százalékkal, a kőolajfeldolgozó iparban 21 százalékkal, a fűtőgáziparban 35 százalékkal, a gépgyártóiparban 18 százalékkal, a szerves vegyészeti iparban 16 százalékkal, a sóiparban 22 százalékkal, a gyógyszeriparban 12 százalékkal, az édesiparban pedig 11 százalékkal csökkentettük az önköltséget. Sajnos azonban, számos iparágban, például a széniparban, a fa-, cellulóze- és papíriparban, a cukor-, hús-, pamut- és más iparágban az öt éves terv során nemcsak, hogy nem csökkent, hanem még növekedett is az önköltség.

Az öt éves terv során népgazdaságunk jelentős megtakarításokat veszített amiatt, hogy nem értük el az egész iparra előírt 23 százalékos önköltség csökkentését.

A közlekedési érdekességű ipar önköltségének csupán egy százalékos csökkentése 1955-ben csaknem 320.000.000 lej tesz ki. Iparáganként az önköltség 1 százalékos csökkentése a villamosenergia termelésben több, mint 20.000.000 kw/óra villanyáramot, a széniparban csaknem 100.000 tonna szén, a kohóiparban 21.000 tonna nyersvasat, vagy csaknem 21.000 tonna Siemens-Martin acélt, a fűrésziparban csaknem 110.000 m³ bükkfát, vagy több, mint 43.000 m³ puhafadestkát, a textiliparban több, mint 5.600.000 méter pamutkalmét, a cipőgyártásban pedig mintegy 216.000 pár férficipőt jelent.

Az önköltségszűkítést úgy kell tekinteni, mint a termelés megszervezésének központi kérdését, amellyel a minisztériumoknak, a főigazgatósá-

goknak, a vállalatok vezetésének, a pártszervezetnek és szervezeteknek, a szakszervezeti bizottságoknak, minden dolgozónak — mindenképpent pedig a kommuniszták eleven módon és állandóan foglalkozniuk kell.

Tudjuk, hogy a munkatermelékenység szakadatlan fokozása és az önköltség állandó csökkentése nélkül nincs haladás, elképzelhetetlen a nemzeti jövedelem és a felhalmozások növekedése, a lej vásárló erejének fokozódása, a reálbér növekedése és a nép életszínvonalának emelkedése.

Pillanatra sem szabad megfeledkeznünk a nagy Lenin utmutatásáról a munkatermelékenység növelésének döntő jelentőségéről.

„A munka termelési növekedése, ez végeredményben a legfontosabb, a legfőbb az új társadalmi rend győzelme szempontjából. A kapitalizmus a munka olyan termelési növekedését hozta létre, amelyet a fölösleg nem ismert. A kapitalizmust azzal lehet véglegesen legyőzni és azzal fogjuk véglegesen legyőzni, hogy a szocializmus a munkának új, sokkal magasabb fokú termelési növekedését hozza létre.“)

A nyersanyag és fűtőanyagellátás az ipar egyik alapvető kérdése, a vállalatok egész tevékenysége függ ennek megoldásától. Az ellátás mai helyzete komolyan fékezi a terv ütemes teljesítését, a munkatermelékenység növelését, az önköltség csökkentését és pénzügyi nehézségeket okoz a vállalatoknak.

Az ellátási nehézségek csökkentik a dolgozók lendületét, elkedvetlenítik őket és kihatnak a keresetükre is.

Honnan származnak ezek az ellátási nehézségek?

Eredetüket több vállalatnak abban az irányzatában kell keresnünk, hogy sokkal többet szerezzen be, mint amennyi termeléséhez és a rendes tartálékokhoz feltétlenül szükséges s ezzel normán felüli készleteket halmoz fel. Már pedig az ilyen készletek felhalmozásával, amelyek sem mennyiségileg, sem a választék szempontjából nem felelnek meg a vállalatok folyó szükségleteinek, zárolják a forgó alapokat, elvonják más vállalatoktól a szükséges anyagokat és ösztönzik a termeléshez szükséges anyagok eltulajdonítását, amivel komoly károkat okoznak az államnak.

Az ellátási nehézségek másik oka az, hogy még sok vállalatvezető és pártszervezet megelégszik egyes anyagok, főleg a „hiánnyanyagok“ hiányának megállításával, ahelyett, hogy kemény harcra mozgósítják a vállalat munkásait és technikusait a túlzott anyagfogyasztás csökkentéséért, amit olcsóbb, helyettesíthető anyagok bevezetésével és a túlzott anyagfogyasztást követelő terméktípusok felülvizsgálásával érhetünk el, természetesen anélkül, hogy ez a termék minőségének rovására menne.

A minisztériumok számos ellátó szerve és bázisa mellett, hogy túlterhelt és költséges kerettel rendelkezik, nem biztosítja a termelés szükségleteihez mérten a vállalatok rendes és idejében történő ellátását.

Az Állami Tervbizottság, a minisztériumok, tervező szervek és főigazgatóságok hibásan, kancellárista módon a vállalatok reális szükségleteinek alapos tanulmányozása nélkül tervezik a műszaki-anyagi ellátást.

V. I. Lenin Válogatott Művei II. köt. 577—578. old. (magyar kiadás, 1954).

Tulzott centralizmust gyakorolnak, ami fékezi a vállalati vezetőségek kezdeményezését és csökkentett felelősségérzetüket.

A műszaki-anyagi ellátásban mutatkozó fogyatékoságok akadályozzák a munkatermelékenység fokozását és az önköltség csökkentését illető feladatok teljesítését.

Határozott fordulatra van szükség a vállalatok műszaki-anyagi ellátásai és kezelési költségei és szervező munka megújítására.

Újra át kell tanulmányozni és egyszerűsíteni kell az ipar egész ellátási rendszerét, csökkentve a forgalmi és kezelési költségeket és biztosítva a vállalatok által igényelt anyagválasztékot.

Sok még a tennivaló a termékek minőségének megújítására. Figyelembe kell venni, hogy a fogyasztók igényei megnövekedtek, ma olcsó és jó minőségű termékeket kell adnunk nekik. De még mindig akadnak olyan vállalatvezetők, akik nem mindig gondolnak a piacra, szembeállítva, hogy a termelés célja a gazdaság és a dolgozók igényeinek egyre magasabb színvonalon történő kielégítése, nem veszik figyelembe, hogy a termelés nem öncél, nem elégséges teljesíteni a globális termelési feladatokat, ha nem teljesítik az árutermelés előírásait a fogyasztók által igényelt választékban és minőségben.

A termékek meg nem felelő minőségének oka legtöbbször az, hogy részletekbe menő műszaki előkészítés nélkül foglalkoznak a termékek sorozatgyártásával. Egyes gépgyártó és elektrotechnikai vállalatok olyan termékek gyártását indítják meg, amelyeknek technológiát dokumentációját nem dolgozták ki eléggé. Nem vizsgálják felül és nem próbálják ki az első mintapéldányokat, nem igazítják ki a műszaki előkészítés fogyatékoságait az illető termék sorozatgyártásának megkezdése előtt.

A termékek minőségét, a termelési költségeket, a termelőképeség tökéletes kihasználását jórészt a vállalatok profilrozása, szakosítása és együttműködése határozza meg.

Előfordul olykor, hogy több vállalat tervében hasonló termékek szerepelnek, ami aztán azzal a következménnyel jár, hogy kis sorozatban és nem gazdaságosan termelnek. A minisztériumok nem tesznek elég erőfeszítést az egyazon iparágba tartozó vállalatok együttműködésének megszervezésére, hogy növeljék ezzel a sorozatgyártást és fokozottabb mértékben szakosítsák a vállalatokat.

A munkatermelékenység fokozásáért, az önköltség csökkentéséért, a termékek minőségének megújításáért vívott harcnak, egy szóval a vállalatok műszaki és szervezési színvonalának emeléséért vívott harcnak a vállalatok szocialista jövedelmezőségének emelkedéséhez kell vezetnie.

Számos minisztérium és vállalatvezetőség azonban nem foglalkozik a jövedelmezőség szakadatlan növelésével, a szocialista felhalmozás fokozásával, megtűri az anyagpazarlást és az alapok elköltözését, nem vizsgálja meg alaposan az állami jövedelmek minden uton való növelésének lehetőségeit.

Ismeretes, hogy sok vállalatban több munkást és tisztviselőt foglalkoztatnak, mint amennyi a termeléshez szükséges. A műhelyek és üzemosztályok száma ugyancsak nagyobb, mint amennyit a termelés technoló-

giai folyamata megkövetel, ez pedig pazarlással vezet a vezetőkérdések, mesterek, mérnökök és az adminisztratív személyzet tekintetében.

Iparunk e fogyatékoságainak egyik oka — a vállalatoktól a központi szervekig — egyebek között a hibás, bürokratikus tervezés, amely nem alapszik a népgazdaság szükségleteinek és a vállalatok lehetőségeinek konkrét tanulmányozásán.

Nagyobb gondot kell fordítani a tervezési módszerek megújítására, a vállalatok munkamódszereinek tökéletesítésére, az élenjáró vállalatok módszereinek általánosítását szolgáló tapasztalatcsere megszervezésére.

Ezek volnának, elvtársak, azok a főbb fogyatékoságok, amelyekre

A nemzeti jövedelem és az életszínvonal emelkedése az 1948—1955 közötti időszakban

Elvtársak!

A népgazdaság valamennyi ágában elért sikerek folytán jelentősen növekedett a nemzeti jövedelem és jelentősen javult a városi és falusi dolgozók anyagi és kulturális életszínvonal.

A dolgozó nép által teremtett nemzeti jövedelem ma — a múlttól eltérően — a szocialista gazdaság és kultura fejlesztését szolgálja.

A Román Népköztársaság nemzeti jövedelme 1955-ben — 1948-hoz viszonyítva — több mint 2,5-szeresére nőtt, és mintegy kétszer nagyobb az 1938. évinél.

1955-ben a nemzeti jövedelem legnagyobb részét, hozzávetőlegesen 71 százalékat, a szocialista szektor hozta létre; ez azt mutatja, hogy népgazdaságunkban ma a szocialista alakulat van túlsúlyban.

1938-ban — Románia ipari elmaradottsága folytán — a mezőgazdaság nagyobb részel járult hozzá a nemzeti jövedelemhez, mint az ipar, ma pedig — az ipari termelés megerősödésével — a nemzeti jövedelemnek csaknem fele az iparból származik. A mezőgazdaságból származó rész viszont alig valamivel több a negyedrésznél, noha a mezőgazdaságban létrehozott nemzeti jövedelem abszolút volumene 1938-hoz viszonyítva megnövekedett.

A mezőgazdaságunk még hatalmas tartalékokkal bír a termelési növekedés és az ipar mellett — fokozott hektaritáshozam után — a nemzeti jövedelemnek még nagyobb méretű növekedését kell biztosítani.

A nemzeti jövedelem felhasználásának társadalmi osztályonként kiértékelését mérlege alapvető különbségeket mutat a múlttal szemben.

A két világháború közötti időszakban, a lakosság számához viszonyított nemzeti jövedelem szempontjából, Románia volt a világ egyik legszegényebb országa és alig valamivel volt magasabb színvonalon, mint a gyarmati országok. Románia nemzeti jövedelme az 1929—1932. évi gazdasági válság folytán az 1928. évi 293 millió lejről 1932-ben 171 millió lejre csökkent*). A dolgozó lakosság széles tömegei ennek folytán még jobban leszegényedtek. A válságból kiutat kereső kizsákmányoló osztályok a válság szörnyű következményeit a dolgozóknak hárították.

A burzsoáz-földesúri Romániában a munkások és dolgozó parasztok vereségével létrehozott nemzeti jövedelemnek egyre nagyobb részét használták fel — évről-évre — a kapitalisták és földesurak és más elődei tegek osztályának gazdagodására, a

összpontosításhoz a párt, a szakszervezetek, a minisztériumok, a vállalatvezetőségek és valamennyi dolgozó figyelmét.

Kifejezzük azt a mélyreható meggyőződésünket, hogy pártunk, amely már oly sok nehézséget legyőzött, amely már annyi győzelemre vezette népünket, kétségtelenül mozgósítani tudja a munkásoktól a munkában még megmutatózó hibák felszámolására. Az egész pártunk foglalkoznia kell ennek a feladatnak a teljesítésével. A hibák azonban nem vehetnek árnyékot azokra az óriási eredményekre, amelyeket népünk a szocializmus gazdasági alapjainak hazánkban való felépítése terén elért.

munkásoktól és a dolgozó parasztságnak jutott része pedig évről-évre kevesebb lett a bérlésállások, a parasztság jövedelmének csökkentése, a túlzott adózás, a városi és falusi dolgozók növekvő munkanélkülisége és szüntelen leszegényedése folytán.

1938-ban**) — hivatalos adatok szerint — a legkülönbözőbb iparágakhoz tartozó 3767 tőkes iparvállalat 8,3 millió lej bért fizetett ki (1938. évi lejt) 289.100 alkalmazottnak, és ugyanabban az évben 18 millió lej értékű hasznot zsebelt be (1938. évi lejt). Míg a gyárosok profitorolása rohamosan növekedett, a munkanélküliség, a kapitalizmus a győzelem, idült betegség romlott, a minden évben tízezreket dúzsasztotta fel a munka és az élet elemi jogától megfosztott emberek sorait.

Az áruk színvonal, az ország nagyobb városaiban, 1933-tól 1938-ig 24—34 százalékkal emelkedett; a munkások és tisztviselők bére ugyanakkor csupán 5—6 százalékkal növekedett, ami a munkások reálbéreinek csökkentését bizonyítja. Ime, ez lenne a dolgozók nyomorának és nélkülözésének egyik részlete a tőkes-földesúri kizsákmányolás idejéből.

Egészen más a helyzet ma.

Első öt éves tervünk során a nemzeti jövedelemnek mintegy háromnegyedrészt fogyasztási alapként utaltuk ki a városi és falusi dolgozók használatára, az anyagi és kulturális szükségletek kielégítésére, a maradék negyedrészt rendelkezésre pedig az volt, hogy a felhalmozási alapra szolgáljon, amely biztosította ebben az időszakban az ipari és mezőgazdasági termelés, a szállítás és az áruforgalom fejlesztését, valamint a kulturának a dolgozó nép javára való fejlesztését.

A gazdasági élet és a kultura szüntelen fejlődése, a nemzeti jövedelem növekedése, egyre nagyobb számú munkás bevonása a termelésbe, valamint az állam társadalmi-kulturális kiadásainak jelentős növekedése biztosította a dolgozók reáljövedelmének emelkedését.

A népi demokratikus rendszer új gyárak és üzemek, építőtelepek, gépek és traktorállomások, állami gazdaságok, tanintézetek és tudományos kutatóintézetek, egészségügyi és kulturális intézmények létesítésével teljes mértékben biztosította a munkához való jogot.

*) Enciclopedia României, IV. köt. 964. old.

**) Anuarul statistic al României, 1939—1940, 478. oldal.

(Folytatás a 4-ik oldalán.)

...szem előtt, hogy a mezőgazdasági termelés közvetlenül kapcsolható a természettudományok és a technika differenciált alkalmazásával és a tudomány vivmányának a mezőgazdasági gyakorlat

marxizmus-leninizmus klasszikusainak műveit nagy példányszám-ban becsőfoltolták a párttagok és a pártönkiváltási rendelkezéseire. Megnövekedett a pártjól mozgósító és szervező szerepe és szorosabban vált kapcsolata a szocialista építész gyakorlati munkájának időszerű problémáival.

A párt politikai nevelő munkája eredményeképpen emelkedett a párttagok tudományi föltöbbségnek ideológiai színvonalára és bővült politikai és kulturális látkörük. Hala a párt munkájának emelkedett a tömegek politikai színvonalára.

A Központi Vezetőség 1963. augusztusi plenárius ülése azt a feladatot tűzte ki, hogy az összes tevékenységi szektorokban dolgozó párttagok legjobbjait kiáltsák azonosan a pártvezérek körében 100-100.000 emberből álló pártaktivát, amely szolgáljon erős támaszul a párt és kormányhatalozatok megvalósításában.

Ezt a feladatot teljesítették. A pártvezérek, ha gondosan vannak a pártaktivát, tanácskoznak annak tagjaival, és bevonják őket a hatalozatok teljesítésének megszervezésére és ellenőrzésére. Ifrányul mindennapi munkájukba, jobban átláthatják majd sokrétű feladataikat.

Az utóbbi években megjavult a káderek kiválasztása, nevelése és elvezése. Nagyobb figyelmet fordítottunk azokra a káderekre, akik a pártvezérek, akik munkájukkal bizonyították, hogy a párt iránti odafigyelésük, az ország káderei, akik tapasztalatokkal telt szer munkában és gyarapították politikai és ideológiai ismeretüket, osztottuk nek a feladatok pártmunkára, feladatok állami és gazdasági munkára. Számoltuk eredményt értünk el a kádérhálózati megszervezésében.

tejesítéseesert. (Hosszút, viharos taps.)

árt

kérdés, hogy így megőrizték helyzetüket a pártban és folytat-
hassák frakciós tevékenységüket.

Aban az időszakban, amikor dolgozó népünk megkezdte a
szocializmus építését, az elhagyott frakciózó csoportja ismét szem-
be fordult a párt állallásos irányonával. A pártnak az állam-
életben betöltött vezető szerepe ellen irányították lázadásukat
meg akarták akadályozni a pártot a kezükön lévő fontos állam-
szektorok ellenében, ideológiai konfliktusok kifejezése ellen
dézni és igazgatásba táplálni azokat. Az elhagyott akadályokat for-
dították a gazdaság tóplán fontosságú ágaiak fejlesztésére és a
dolgozó nép életfeltételeinek javítása elé.

A frakciózó "baloldali" kalandorokkal párosítva jobboldali
elhajlásukat, egyfelől a külpolitiká védelmezésének és ösztönzésének
politikáit folytatták, másfelől pedig lábbal tiporák az önkéntes
szeg elvát a mezőgazdaság szocialista átalakításában, provokál-
lénekedéseket váltottak ki, és ezzel a munkásokkal és a dolgozó
parasztsággal szövetséget szültök.

Pártunk azt tartotta és tartja, hogy a lenini párt — a Szovjet-
unió Kommunista Pártja — harc útjának egyik legfőbb tanulsága
az, hogy: "Nem szabad megünni, hogy a munkásokkal vezető
karában kishitők, oportunisták, kapitulánok, árulók üljének
(Hosszantartó taps.)

Élet-halál harcot folytatni a burzsoázia ellen a ugyanakkor saját
veszélykarunkban, saját erőddünkben megünni a kapitulánok és
árulók — annyi jelent, mint olyan emberek helyzetébe kerülünni
akikre előlről is, hátról is tüzeknek. A győzelem kivívásának
mindenekelőtt meg kell tisztítani a munkásokkalit pártját, vezet-
karát, előrelött erőjét, a kapitulánosított, a szökevényektől, a
sztrajktróktól, az árulóktól.")

környezetén között folytatott a munkás-pártos szövetség megteremtését, a népi demokratikus állam létrehozását és megszilárdítását. (Tasz.)

Pártunk az osztályharcban és a népi hatalom megszilárdításáért vívott csatákban megsemmesedett, tovább erősödött. Sorabai és életiskolájában és a forradalmi harcokban kipróbált munkások, dolgozók parasztek és értelmiségiek százaiért léptek be. (Élénk taps.)

Az új párttagok az illegális munka nehéz körülményei között kialakult népi gárdákban, felszólították a hármilány nehézhajószembei harci elszántságot, a népi önkéntességet szorgalmazták a hatalmasságok és a párt politikájának következtetés megvalósításában tanúsított kitartást. Párttagjaink egyes létszékének legfőbb törvénye az a népi hűségesség szolgálat. (Hosszas taps.)

Mozgósítva a tömegeket, kommunista példaként állva előttem és egyemberként küzdve a leninisták győzelmét állva győzelmeire vezetetté dolgozók népünket.

Pártunk, kidolgozva a forradalom különböző szakaszaiban követett politikai irányvonalát, örökisi felvilágosító munkát végzett, megmagyarázta politikáját a tömegeknek, vihosok célt küzött a dolgozók élet, megszervezte és az új szocialista rend megteremtésére összehangosította a népi erőit. Minden egyes győzelem növelte a tömegeknek a pártra vetett hűt, egyre szorosabban tömörítette a tömegeket a párt köré. Pártunk, a népi kipróbált és biztosított vezetésével, amelyet a népi elismer és követ, bebizonyította, hogy történelmi hivatása magyaslátan áll. (Hosszas taps.)

Elvtársak!

Pártunk ereje harcolók egységeiben rejlik és abban, hogy a leninizmus ideológiai, szervezeti, politikai és taktikai alapjai a fejlődésnek megfelelően alakultak.

Pártunk története folyamán bebizonyosodott, hogy bármilyen elterés a párt irányelveitől magát a párt létét veszélyezteti és hűt a párt szellemi tisztaságát, szilárd egységét vívott harcban minden párttag legfőbb kötelessége.

Pártunk megmutatta, milyen töretlen erővel tud szembenézni a sori egységet és belső összeforrottságát ért nagy megpróbáltatásokkal mind a népi hatalom kivívásának és megszilárdításának, mind időszerűsében, mind a szocializmus építésére való áttérés időszakában.

geknek a pártba vetett hitét, egyrés az szorosabban tömörítette a tömegeket a párt köré. Pártunk, a népi kibpórált és biztosított a jövőt, amelyet a népi elmiser és követ, bebizonyította, hogy történelmi hivatása megvalósítlan áll. (Hosszas taps.)

Elvtársak!

Pártunk ereje sorainak egységeben rejlik és abban, hogy a lenitnias Ideologia, szervezeti, politikai és taktikai alapjai a fejlődés Pártunk történelmi folyamán bebizonyosodott, hogy bármilyen elkerés a párt történelmi feladatát magát a párt lelét veszélyezteti, és hogy a párt sorainak tisztaságáról, szilárd egységéről viszont harminc minden párttag legfőbb kötelessége.

Pártunk megmutatta, milyen törtélen erővel tud a szembesítésben a sorai egységét és belső összeforrtottságot ért nagy megpróbáltatásokkal mind a népi hatalom kivívásának és megőrzésének, mind idősakában, mind a szocializmus építésére való áttérés időszakában.

Amint már rámutattunk, abban az időszakban, amelyben a demokratikus pártok, a Kommunista Pártal az élen – a néphatalom megtérsítését harcolták, tovább pedig a népi demokratikus vívmányainak megvédéséért és fejlődéséért a népi demokratikus harc időszakában, a reakciós pártok kétségbeesett erőfeszítéseket tettek a munkásszfély és a parasztság tömegei közötti szövetség megtérsítésének és fejlesztésének megakadályozására, a népi erőket felzavargató feltartóztatására és a régi rend visszaállítására.

A reakciós pártok minden elképzelhető eszközt felhasználított, hogy véghezvissák tervüket. Befogadták soralkba a fasisták, vágárdista szervezetek tagjait és terrorbandákat szerveztek, amelyek olyan támadásokkal intéztek a demokratikus erőket ellen, mint amelyek 1943-ban a Malaxában, 1945 november 8-án a királyi palotában előttrt.

A reakciós úgyaközben becsapottak gyűlölködő a demokratikus szervezetekbe és alakultak olyan csoportok, amelyek a szocializmus diktató és más reakciós fasisták elemeket csémpeztet be az SZDP szervezetébe, hogy megértesítse ennek jobboldali szárnyát és megbontsa az egységfrontot. A reakció főleg arra törekedett, hogy ellenséges elemeket csémpezzon be a Kommunista Pártba – a demokratikus front vezető erejébe.

A reakció pártok minden elképzelhető eszközt felhasználáltak, hogy megsemmítsék terveiket. Befogadták sorukba a fasistá-
vá, gardistákat, akiket a fasiszta és terrorbandák szerveztek,
amelyek olyan társaságok voltak, amelyek november 5-án elmentek
amiyenek 1943-ban a Malaxában, 1945 novemberében az ült ülmi
palota előtt, vagy az 1946-os választások alkalmával történtek.
A reakció ugyanakkor becsmérezte úgynevezett a demokratikus
szervezeteket és alakulatokat, hogy aláaknázza azokat. Vassgár-
diata és más reakciós fasiszta elemeket csempezelt be az SZDP-
be, hogy megfertőzzék ennek jobboldali szárnyát és megbontsa az
egységfrontot. A reakció főleg arra törekedett, hogy ellenséges
elemekkel csempezzon be a Kommunista Pártba – a demokrati-
kus front vezetőjére.

Eppen ilyen körülmények között, a jobboldal elhajlik A. Pauk-
er vette partellenes frakciózó csoportja, amelyben V. Luca,
akit később mint régi szigazura-ügynököt leplezik le, és Teohari
Georgescu vettek részt, visszavált a párt vezetésében betöltött
funkciónak és azzal, hogy nem ellenőrizték rendszereiben és ide-
jében őket, durván megszegték a párt vonalat és határozatait,
valamint az egyén magisztelet lenini elvét. Saját likviditóri-
umukat, a pártot követve, a frakciózó a tagjelvényben való „ver-
seny” módozatát, a pártban az ellenségesség, karrierista, becstel-
len és föltöl elemek „tömegesen felvételének” módját alkalmazták.

Ezek a pártba belerudokolt elemek nem űltek álszét a kézzel.
A párt irányvonalaival és módszereivel ellentétes, anarchikus és
provokáló akciókat szerveztek, hogy konfúziókat, elégedetlenségi
idézzenek elő a dolgozók körében s kompromittálják a pártot a tö-
megek előtt. Az ellenségesség elemek behatólat a párt több vezet-
észébe, sőt még a Központi Vezetőségbe is. Világos, hogy az
ellenségesség elemeknek továbbiabírvól terük volt; beültörő akarták alá-
sítani pártunkat.

Elezemze ezt a helyzetet, a párt Központi Vezetősége 1947-
ben ledítottva a pártba való felvételt. A Rómán Munkaspárt kor-
közösségben hozott határozatoknak megfelelően, 1948-ban a párt
Központi Vezetősége megszervezte a párttagság felvilágosítási,
felvilágosítás, körül 100 ezer embert zárlak ki a pártból, akik-
nek csaknem a fél ellenségesség, kizsidimány, és minden elem volt.

Tízezrével léptünk előre a munkában olyan befűtelők, párttag-
gokat, akiket addig háttérbeszorítottak a párt különböző vezető
szerveivel furadoktól karriertla, ellenségesség elemek.

A párt sorainak felvilágosítása és a párttagok tömegeinek ak-
tív részvétele a felvilágosítás vitákon, órási szerepel, látszott

a párttagok pártos nevelésében, politikai éberségük és a párttal szembeni felelősségérzetük növelésében. A pártkörnyű dolgozók százezere fölélméssel nyújtottak tényleges segítséget a pártnak párttagok öltöztetésében. A felvilágosítás után megkezdődött a párttagok politikai nevelése, a pártmódszertan, a pártmunka elmélete, az RMPK KV 1980 júslu plenáris ülésén elemzett felvilágosítás eredményeit, eredményes szembeszállást a pártépítés során követelt párturalom durva megmészárlásával és feladatát tűzte a párttagok elé, hogy következetesen alkalmazzák a tagfelvétel tennni elveit.

Amitkor a plenáris ülésen szavaztak a kizárólagi irányvonalról, a pártépítésről, a párttagok súlyos károkra, az elhanyagolt bírálói során a frakciók melyek helyén álltak. Maga a párttagok szava, a párttagok, hogy érdekük volt minél könnyebben átsiklani ezen a

* A Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártjának története. Rövid tanulmány 435 old. (magyar kiadás 1953)

